

OLVASÓINK ÍRJÁK

Advent előtt

Heti Válasz, november 28. (3. oldal)

E lapban hosszú időn át vagdaltak szélsőségesen hazug vádakat magukat mérsékelteknek mondók azokhoz a – számukra nyilvánvalóan fájdalmasan népszerű – jobboldali újságírókhoz, akik a dolgokat szeretik a nevükön nevezni. Anélkül, hogy egyetlen „bocsánat” is elhangzott volna. A szélsőséges gyalázkodások az idézethamisításoktól olyan vádakig terjedtek, amelyek szerint például a volt Sajtóklub tagjainak és a Fő utcán fellépő újságíróknak a szereplése üzleti vállalkozás, holott – nálunk jellemző módon éppen fordítva – mindkettő a résztvevőknek került pénzébe. Azt hittem, hogy az alaptalan vádak egy időre véget értek, miközben hangsúlyozom: a bírálat egy csöppet sem zavar. Az alaptalan vádak viszont igen. A deklaráltnak a másik oldalon lévők esetében még az sem. Ők olyanok. Ha hereverő van a kezükben, azt használják. Ha toll, azt. A korlátoktól függ, melyiket.

Advent előtt címmel e lap főszerkesztője ismét „egyrészt-másrészt” vezércikket írt. Egyrészt Bächer, másrészt Bencsik és Lovas... Akkor nézzük az advent előtti hamisítás történetét.

Bächer Iván, a Népszabadság egyik újságírója nyílt levelet jelentetett meg lapjában Orbán Viktornak címezve. Ebben, a mély-kádári újságírást követve, Bächer jobboldali újságíróktól idézett anélkül, hogy a forrást egyszerűen megnevezte volna. Körülírta őket. Mert a körülírás hosszabb, bonyolultabb és kádárabb. Az idézetektől, mint írta Orbán Viktor, halálra rémült. Hogy őt, családját, rokonait és még a macskáit is kiírtják. Vannak ilyen emberek. Ők más- hol csecsemőket lönek le, profilaktikai okokból. Mindegy. Halálosan unom őket, nyavalyáikkal együtt.

A dolgokat egyszerűen nevén nevezni nem tudó mély-kádári újságírók másik jellemzőjét követve Bächer a körülírásban is pontatlan volt. Ahelyett, hogy azt írta volna: az idézet Csermely Pétertől és Bencsik Andrástól származik, körülírta őket. Csermely Pétert hibásan. Orbán idején ugyanis Csermely Péter nem a Magyar Rádióban, hanem a Magyar Televízióban dolgozott.

Elek István múlt heti vezércikkében idézte a Bächer által idézeteket. Például ezt a mondatot a Magyar Nemzetből: „Ugye nem gondolják, ott a baloldalon, hogy azok után, amit velünk most művelnek, lesz számukra hely a narancsszínű nap alatt? Ha így vélik, tévednek. Ugye nem gondolják, hogy lesz egy semleges sárok, ahová elbújhatnak? Nem lesz.”

Elek István a többi idézet megismétlése után ezt írta: „Erre nincs mentség. Ha efféléket olvas a jobboldal lapjaiban, nem kell csodálkozni Bächer Ivánon. És ha Bächer Ivánt vagy Tamás Gáspár Miklóst olvas, nem kell csodálkozni Bencsik Andráson és Lovas Istvánon sem. Uraim, a jobb- és a balszélen, legalább egy rövid ideig ne olvassák egymást. Az önmegtartóztatás jótékony hatással lesz az indulataikra. Gondoljanak az adventre.”

Hogy mi közöm van mindehhez, nem értem. Nem értem, miért kísértem Eleket. Főleg olyan szöveggel, amely oly karakterisztikusan nem az én termékem. Egyrészt. Másrészt Csermely Péter barátommal messze nem értek egyet. Éppen az olyan, magukat kényszeresen a középbe elhelyező emberek miatt, mint Elek, a másik oldálnak 2006-tól jobboldali győzelem esetén éppen annyi helye lesz a narancsszínű nap alatt, mint kétszer négy év jobboldali győzelem idején. Továbbra is több, mint nekünk. A külügytől lapja nyilván EU-támogatást, a Szerencsejáték Rt.-től bőséges hirdetési felületet kap majd. Mint ahogyan kapott. Mint ahogyan Medgyessy nevelt lánya és Kende Péter vehettek fel irdatlan pénzeket. Mint ahogyan az utóbbi könyvét államilag támogattuk.

Ez egyrészt azért van így, mert a másik oldal saját emberei Bächert a fősodratba valónak tekintik. A fősodrat együtt ráng vele. Szemben a mi oldalunk számos liberálisával, akik a valóságot úgy érzékelik, mint Elek. Szerinte Bächer a szélsőség a középben álló balliberális médiában. Szerinte nyilván a Szász Károly irodai és fizikai eltávolítására török szélsőségesek a szociálliberális firmamentumon. Nem folytatom. Elek nem érti, hogy náluk a szélsőség a fősodor és a lényeg. Bächer, az **Eörsik**, Haraszi, a Vásárhelyik, Kenedi: ők a lényeg. Az MSZP pedig Ron Werber óta már átvette a folyamatosan gyűlölettripen lévő lé-

nyegét, és tőlük megkülönböztethetetlen. Másrészt nálunk a Csermely Péter- és Bencsik András-fajta „szélsőségesség” csupán szalonálmódosítás. Magamat, velük szemben, realistán látom. Csermely Péter és a komcsikat elsőpró forradalomról joggal álmódó Bencsik András az idealista vonulat.

Tóth Gy. László barátom mesélte egyszer, hogy főtanácsadó korában az íróasztalán tornyosultak tehetséges, többdiplomás, több nyelvet beszélő ifjak munkára ajánlkozó életrajzai. Miközben az államapparátusban ott maradtak a libsik. Szélsőségesen naiv barátaim szerint 2006-tól nyilván e fiatalokra is süt majd a narancsszínű nap. Szerintem egy fenét fog. Szerintem továbbra is Bächerekre süt majd. Bár barátaimnak lenne igaza velem szemben. Ha rajtam múlna persze, a napot, mint minimális program, demokratikusan kettévágnám. Ezt a másik oldal nyilván egy újabb holokausztnak tekintené.

Hogyha politikus lennék, az persze más. Ugyanazt tenném a másik oldallal, mint amit ők tesznek velünk. Éppen ezért imádkoznak Bächer és társai, hogy a valóban létező jobboldal Elekkel legyen tele.

Lovas István

Kedves Lovas István!

Leveled szerint nem érényed a következetesség. Különben nyilván nem vádolnád nevek és idézetek említése nélkül szélsőséges gyalázkodással és idézethamisítással lapunk szerzőit, miközben azt nehezményezed – egyébként jogosan –, hogy Bächer a forrás megnevezése nélkül bírál jobboldali újságírókat. Bächer félrevezető utalása nyomán sajnos Csermely Péter helyett valóban neked tulajdonítottam az idézett sorokat. Ezért mindkettőtöktől készséggel elnézést kérek. Ami pedig e korrekció körítését illeti a leveledben, arra később még visszatérek. Most csupán annyit: az a te egyik legsúlyosabb tévedésed – s ezért nem érte az általam is képviselt jobb-közép közéleti magatartását sem –, hogy a jobboldaliaknak a mai Magyarországon a siker érdekében „a fogat fogért, szemet szemért” szellemében kell föllépniük a vélt vagy valóságos politikai ellenfelekkel szemben.

Üdvözlettel: Elek István

